

ПРОЛОГ

Ніч така тепла, що вона відчинила вікно. Сігчаста фіранка ліниво здимається під подихом серпневої спеки. У квартирі горить світло, але лише у вітальні: так він дізнався, що вона сама. А ще грає музика, неголосно, однак він поряд, тому добре її чує. Спочатку це його турбувало — що він підійде надто близько й видасть себе. Проте тепер він точно знає: і серед ясного дня такі фурғони стоять повсюди. Їх просто перестали помічати — навіть спостережливі люди. Такі, як вона.

Він трохи опускає вікно. Напевно, вона збирається, бо музика швидка, енергійна, життєрадісна, а не та лінива джазова фіґня, якій вона зазвичай надає перевагу. Він на мить заплющує очі й намагається уявити, що саме вона хоче вдягнути, що саме просто зараз натягне на свою шкіру — шкіру, ще вологу після душу, який, як він чув, вона шойно прийняла. Не чорну сукню з бісером, яка обтягує її так щільно, що він подумки картографує всі вигини її тіла. Якби це була вечєра з її жалюгідним бойфрендом, вона нізащо б не слухала такий музичний мотлох. І це не її батьки: якщо вони були в Оксфорді, він би побачив машину. Ні, вона явно збирається на вечірку з дівчатами. А це означає, що вона вибере щось менш відверте — стримане, що підкреслює ввічливу недоступність. Можливо, це буде синя сукня із широкими рукавами відтінку, як його називають, «блакитний Тіффані». Раніше він цього не знав. Гарна сукня. Нейтральна. І одна з її улюблених.

Нічого цього вона йому не казала. Він сам про все дізнався. Це було не надто важко. Достатньо лише спостерігати — спостерігати, чекати й робити висновки. Іноді все, що потрібно, — якихось кілька днів, але вони нечасто приносять найбільше задоволення. Ця справа вже тривала понад три тижні, проте він любить потягнути час. І щось йому підказує, що вона того варта. Як їй самій стверджує реклама шампуню, що вона купує. І в будь-якому разі, як він дізнався з власного досвіду, з такими речами поспішати не слід. Саме тоді робиш помилки. Саме тоді все йде шкереберть.

Хтось наближається. Він чує цокіт високих підборів по брукувці. Хихотіння. Він злегка зсувається, щоб краще роздивитися, липкий пластик сидіння потріскує під його вагою. Через дорогу з'являються дві дівичі. У цій парочці точно немає нічого стриманого. Блискітки, намазюкані роти — плентаються на своїх вульгарних підборах: тупі сучки вже добре напідпитку. Він не бачив жодної з них раніше, але це, мабуть, її подруги, бо зупиняються біля її дверей і заходяться порпатися у своїх сумках. Одна з них витягує щось і переможно розмахує із гучним «Та-дам!» — яскраву рожеву стрічку, на якій блискітками написано щось, що він не може прочитати. Втім, йому й не потрібно. Він звужує очі, такого лайна він надивився вприпуст. Це *дівич-вечір*. Довбаний дівич-вечір. Відколи це вона ходить по сраних вечірках? Дівичі нахилилися одна до одної, і щось у тому, як вони сміються та перешіптуються, викликає у нього тривогу, що цівкою пробігає по спині. Ні, це точно не її вечірка. Вона не могла... він би знав... вона не носить обручки... він би побачив...

Він нахилиється вперед, намагаючись краще розгледіти. Одна з дівчат дзвонить у двері квартири, навалившись на домофон, аж поки не розчиняється вікно нагорі.

— Обов'язково треба *так* шуміти?

Вона намагається говорити несхвально, але в її голосі чути сміх. Вона нахилиється, і пасмо довгого темного волосся сповзає їй на плече. Ще мокре після душу. Його горло стискається.

Одна з дівчат підводить голову і триумфально здіймає руки. В одній руці вона тримає пластикову корону, в іншій — рожеву стрічку.

— Гей! Глянь-но, що в нас є!

Дівчина у вікні хитає головою.

— Ти ж обіцяла, Хло — *жодних* ганчірок і *жодних* діадем.

Дві внизу вибухають сміхом.

— Цей *надзвичайно* вишуканий декоративний головний убір належить мені, а не тобі, — каже друга дівчина, ледве повертаючи язиком. — *А для тебе* у нас є ось *ця* штучка...

Вона риється в сумочці, щось витягує, і у світлі вуличного ліхтаря він чітко бачить: яскраво-рожева шпилька для волосся з викладеним блискітками написом: «ЗАЙНЯТА».

Дівчина у вікні знову хитає головою.

— Чим же я завинила, щоб заслужити вас двох, га?

Вона пірнає назад, за мить лунає звук домофона, і обидві дівчини, все ще хихикаючи, ввалюються до будинку.

Чоловік відкриває бардачок. Цій сучці пошастило, що він не діятиме негайно; це б поставило хрест на

їхній недолугій вечірці. Але він цього не зробить. Він жадає схвильованого очікування — жадає й досі, навіть зараз. Вишукане передчуття, деталь за деталлю: як вона пахнутиме, як смакуватиме, яким буде її волосся... Просто знати, що він може отримати все це, коли забажає, що єдине, що його зупиняє, — це його стриманість...

Якусь хвилину він сидить, стискаючи й розтискаючи кулаки, дозволяючи своєму серцебиттю сповільнитися. Після чого вставляє ключ у замок запалювання і заводить двигун.

* * *

Будильник дзвонить о сьомій, але Фейт Еплфорд уже годину як прокинулася. Зачіска, одяг, взуття, макіяж — на все потрібен час. Зараз вона сидить за туалетним столиком, накладаючи тушшю останні штрихи, і чує, як її мати кличе з кухні внизу.

— Надін, ти вже встала з ліжка? Якщо хочеш, щоб тебе підвезли, то мусиш бути тут за десять хвилин.

Із сусідньої кімнати чуто стогін, і Фейт уявляє, як її сестра перевертається і натягує подушку на голову. Вічно те саме: вранці Надін безнадійна. На відміну від Фейт. Та завжди готова заздалегідь. Завжди бездоганно зібрана. Фейт повертається до дзеркала і крутить головою вправо-вліво, перевіряючи кути, поправляючи пасмо волосся, розправляючи виріз на светрі. Вродлива. І це не просте хизування. Вона справді вродлива. Дуже.

Вона підводиться й вибирає сумочку з купки, що висить на задній стінці дверей. Замшева. Ну замша несправжня, але треба підійти дуже близько, щоб це розглядіти. Проте колір дуже доречний, особливо із цим піджаком. Ідеальний відтінок синього.

* * *

Адам Фоулі

1 квітня 2018 року. 09:15

— Так нормально — не надто холодно?

Я відчув, як Алекс здригнулася, коли зонд торкнувся її шкіри, але вона швидко хитає головою й усміхається.

— Ні, все гаразд.

Медсестра повертається до свого монітора і стукає по клавіатурі. У кімнаті стає тихо. Світло тьмяне, звук приглушений, ніби ми під водою. Навколо нас у лікарні вирує життя, але тут, саме зараз, час сповільнився до ритму серцебиття.

— Готово, — нарешті каже медсестра, повертаючи монітор і усміхаючись до нас. Зображення на екрані оживає. Голівка, носик, крихітний кулачок, піднятий наче на честь свята. Рух. *Життя*. Рука Алекс намацує мою, але її очі не відриваються від дитини.

— У вас це вперше, чи не так, містере Фоулі? — провадить медсестра. — Здається, ви не були тут на першому скануванні? — Вона говорить бадьорим тоном, але в голосі все одно відчувається осуд.

— Це було складно, — швидко відповідає Алекс. — Я так боялася, що щось піде не так — не хотіла наврочити...

Я міцніше стискаю її руку. Ми це вже проходили. Чому вона не сказала мені, чому навіть не могла жити зі мною, поки не знала достеменно. Поки не була впевнена.

— Усе нормально, — кажу я. — Головне, що я зараз тут. І що з дитиною все гаразд.

— Ну серцебиття добре та сильне, — промовляє медсестра, знову стукаючи по клавіатурі. — І дитина росте нормально, саме так, як і має бути на двадцять другого тижні. Тут немає нічого, що давало б мені привід для занепокоєння.

Я відчуваю, як видихаю — я навіть не усвідомлював, що перестав дихати. Ми немолоді батьки, прочитали всі брошури, зробили всі аналізи, але однаково...

— Ви абсолютно впевнені? — перепитує Алекс. — Бо я дуже не хочу, щоб мені робили амніоцентез...

Медсестра знову усміхається глибшою, теплішою усмішкою.

— Усе абсолютно добре, місіс Фоулі. Вам немає про що хвилюватися.

Алекс обертається до мене, в її очах сльози.

— Усе гаразд, — шепоче вона. — Усе справді буде добре.

На екрані раптом з'являється малюк — крихітний дельфін у сріблястій темряві.

— Отже, — каже медсестра, знову налаштовуючи датчик, — ви хочете дізнатися стать?

* * *

Фіона Блейк ставить перед дочкою миску з пластівцями, але Саша, здається, не помічає. Вона вп'ялася у телефон відтоді, як спустилася вниз, і Фіона бореться з бажанням щось сказати. У їхньому домі не користуються телефонами за столом. Не тому, що Фіона встановила такий закон, а тому, що вони вдвох вирішили, що так не годиться. Вона відвертається наповнити чайник, але коли знову підходить до столу, Саша все ще втуплюється в клятий екран.

— Щось не так? — запитує вона, намагаючись приховати роздратування.

Саша підводить очі й хитає головою.

— Вибач, просто Патс каже, що не піде сьогодні до школи. Її всю ніч нудило.

Фіона морщиться.

— Зимова блювота!¹

¹ Те саме, що вірусний гастроентерит (шлунковий грип). — Тут і далі при-
мітки перекладача.